

Ненка. — (*Към баща си*). — Тате, когато бях малка, на тая вечерь ме взимаше на колѣнѣтъ си, друсаше ме и ми пѣеше коледни пѣсни . . . Една отъ тѣхъ азъ най-много бѣхъ обикнала . . . Спомняшъ ли си? . . .

Дѣдо Стайко. — Отдавна бѣше това . . . Какво не прѣживѣхме отъ тогава? Какво не мина прѣзъ главитѣ ни?

Ненка. — Да ти спомня, тате . . . Пѣсенята почваше . . .

Дѣдо Стайко. (*Махва съ ръка*). — Недѣй! Споменитѣ оживѣха въ душата ми. Миналото възкрѣсна. Виждамъ образитѣ на моитѣ другари-врѣстници. Тръгнаха сме отъ кѣща на кѣща . . . Прѣмѣнени, съ торбички прѣзъ рамо, съ островърхи калпачета, съ бѣли и чисти навуца, съ дрѣновици въ рѣцѣ. Отъ вратня на вратня скитахме. Пѣсни, викъ, шумъ . . . Никой не склопва очи тая нощъ, до като коледаритѣ не го спохождатъ. (*Слѣдъ малко*). — За пѣсенята бѣ дума, дѣще . . . Сътихъ се. Ще я изпѣя . . . Вие не прѣдирвайте много-много . . . Старъ човѣкъ съмъ . . . (*Пѣе*):

Сивъ соколъ лети въ небето

И си оглежда полето,

Полето равно, широко . . .

Сивъ соколъ лети високо!

Млади наши Божне ле! (2)

Лети сокола, отлита

И яребичка той скрита

Съглежда негдѣ въ трѣвата . . .

Спусна се като стрѣлата!

Млади наши Божне ле! (2)

То не ми било въ небето

Сивъ соколъ, — пиле въ полето,

Въ полето росно, зелено . . .

Най ми бѣ момче засмѣно! . . .

Млади наши Божне ле! (2)

Спусна се Стайко по Цана —

Дѣто я стигна, тамъ хвана . . .

По Кирикъ сѣ се пристали,

Слѣдъ Коледа се вѣнчали . . .

Млади наши Божне ле? (2)

(*Веселъ шумъ*).

Панчо. — Пѣешъ като двадесетъ годишенъ ергенинъ . . .

Баба Цанг. — Колко млади биха ти завидѣли, ако те чуютъ . . .

Дѣдо Стайко. — Ако сега мога мегданъ да дѣля съ младитѣ, какво съмъ билъ тогава?

Баба Цана. — На срѣща ти се не излизаше!

Ненка. — Бойко пѣе хубаво . . . Попъ или псалтъ ще го правимъ . . . Нататъкъ тегли . . .